

JAAK STEEMAN

LAUREAAT STAAT VAN VERDIENSTE 2009

Toespraak door Kris Cornelis
Beheerraadslid sportraad

Wanneer sportende ouders hun kinderen in hun voetsporen zien treden, volgen zij dat veelal nauwgezet op. Dat ontgaat ook de naar vrijwilligers hengelende sportclubs niet en dikwijls volgt snel de vraag om een engagement als medewerker aan te gaan.

Zo werd ook onze laureaat meteen gepolst om jeugdtrainer te worden. Hij ging daar graag op in, maar koos in tegenstelling tot vele andere vader-trainers niet voor het ploegje van zijn zoon. Ondanks zijn eigen mooie spelerscarrière vond hij zich niet te beroerd om een B-ploegje onder zijn hoede te nemen. Kampioen spelen met een jeugd ploeg zou trouwens nooit zijn doel zijn. Spelertjes beter maken en het maximum uit een groep halen gaf hem zoveel meer voldoening. Het bleef niet bij zijn taak als trainer. De club schoof hem ook een plaats in het jeugdbestuur in zijn schoenen en nog wat later werd hij aangesteld als jeugdcoördinator en toernooiverantwoordelijke. Daarbij spreidde hij niet alleen zijn sportieve kennis ten toon, ook zijn punctueel secretariaatswerk was kenmerkend. Wie ooit met hem samenwerkte, herinnert zich zeker de klasseermappen, enveloppen, fichebakken en sigarendoosjes waarin alles geordend werd bijgehouden.

Hoewel zijn zoon als informaticastudent over een gesofisticeerde computer beschikte, gaf hij zelf pas laat aan die vooruitgang toe. Netjes opgemaakte documenten in schoonschrift, waren misschien een monnikenwerk, zij konden de kwaliteitstoets met een uitgeprinte versie zeker doorstaan.

Met dat nauwgezette secretariaatswerk zou trouwens ook ZMVK-verantwoordelijke Eric Tranoy kunnen kennismaken. Wat begon in het meedoen in een matchken onder collega's van Cabrita Carpets groeide immers uit tot de verantwoordelijkheid over een minivoetbalclub die de kernen van Zele en Berlare bestormde. Het werk daarbij was navenant, al zal hij daar zeker steeds de inzet van zijn rechterhand Dirk Vermeulen onderstrepen.

Onze laureaat kan bestempeld worden als een echte clubman van voetbalclub FC Heikant, al ging hij toch eens in op de lokroep van een club net over de gemeentegrenzen. Toen het daar niet echt naar wens liep, gaf hij aan met alles te willen stoppen. Zijn vrouwtje sloeg meteen de schrik om het lijf. Zij vreesde al ook op haar televisieavonden de afstandsbediening te moeten afgeven voor alweer een lang uitgesponnen sportuitzending. Maar die vrees bleek ongegrond want nauwelijks waren die woorden koud of hij ging alweer bij Heikant aan de slag.

Als assistent-trainer maakte hij deel uit van de trainerstaf van het eerste elftal. Hoewel hij maar bleef herhalen een stap opzij te willen zetten, liet hij zich vorig seizoen nog overhalen om als depanneur de ploeg naar het behoud in derde provinciale te loodsen en met succes. Toen bleek dat voor deze campagne de zoektocht naar een nieuwe keeperstrainer ter vervanging van zijn zoon Jurgen een probleem was, stelde hij zelf voor die taak op zich te nemen en te kiezen voor een nieuwe hoofdtrainer. Als toemaatje nam hij er nog het trainersschap van de U17 bovenop.

Zoals u merkt is het voetbaldier in onze laureaat nog lang niet dood. Toch vond de Gemeentelijke Sportraad dat hij ruim voldoende strepen van verdienste heeft verzameld om niet te misstaan tussen zijn voorgangers als laureaat.